

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΔΑΣΚΕΛΑΖΕΤΕ

ΟΙ ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Λιμαρισμένα δόντια άγριου ιθαγενούς

Το μαρτύριο της 'Αγίας' Απολλωνίας, της προστάτριας των οδοντογιάτρων. Η τέχνη της εξαγωγής των δοντιών στην αρχαιότητα Πώς βγάζουν τὰ δόντια τους οί πρωτόγονοι λαοί. Οί άγριοι πού φτιάχνουν ψεύτικα δόντια. Τό στολισμα των δοντιών με πολύτιμα πετράδια. κλπ., κλπ.

Ξέρετε ποιά άγια είνε προστάτρια των οδοντογιάτρων και του πονόδοντου σ' όλες τις καθολικές χώρες; Είνε ή 'Αγία' Απολλωνία.

Ο Διονύσιος, ο αρχιεπίσκοπος της 'Αντιοχείας, μάς εξιστορεί ότι ή 'Αγία' Απολλωνία ήταν μια ένάρετη παρθένος, λιγακι ώριμη στά χρόνια, πού έπεσε κι' αυτή θύμα κατά τις τρομερές σφαγές των χριστιανών πού έγιναν στην 'Αλεξάνδρεια τὸ 248 μ. Χ. Η χριστιανή αυτή παρθένος συνελήφθη από τους ειδωλολάτρες και μαρτύρησε με τὸν πιὸ σκληρὸ και τὸν πιὸ απάνθρωπο τρόπο. Οί άπαισιοί θασανισταί της, με άναίσθησία δημίου, της έσπασαν πρώτα ένα πρὸς ένα όλα τὰ δόντια με τὸ σφυρί και με τὸ κοπίδι και κατόπιν της έκαναν λυῶμα τις μασέλλες και την έρριξαν αϊμόφυρτη στά σκυλιά του δρόμου. Μὰ τὰ σκυλιά δὲν τόλμησαν νὰ την πειράξουν κι' έτσι οί ειδωλολάτρες για νὰ την ξεκάνουν, την έκαψαν ζωντανή. 'Ακλόνητη στην χριστιανική της πίστι, ή 'Αγία' Απολλωνία πέθανε σαν μάρτυς.

Από την ιστορία αυτή, τὸ πιὸ τραγικὸ περιστατικὸ είνε βέβαια τὸ μαρτύριο αυτής της παρθένης. Οί δήμοί της, ήξεραν πόσο σκληρὸς κι' άβάσταχτος είνε οί πόνος των δοντιών και γι' αυτό άκριβῶς δὲν την κομμάτιασαν, αλλά προτίμησαν για νὰ την θασανίσουν περισσότερο, νὰ τις σπᾶσουν ένα πρὸς ένα, ὅπως εἶπαμε και τὰ τριανταδύο της δόντια, πού ήταν, ὅπως μάς λέει ή παράδοσις, «από τὰ ωραιότερα, με τὰ ὁποία ή φύσις εἶχε ποτὲ στολίσει τὸ στόμα μιας γυναίκας».

Τὰ δόντια λοιπὸν ήταν πάντα, ακόμα και στην αρχαιότητα, ὄχι μονο στολισμα του στόματος, αλλά και πηγὴ μαρτυρικῶν πόνων. Η τέχνη δὲ της εξαγωγής τους, με χειρουργικὸ τρόπο, ήταν γνωστή ακόμα κι' από τους πανάρχαιους 'Εβραίους. Μπορεῖ βέβαια νὰ μὴν είχαν τότε σπουδαίους οδοντογιάτρος, ὡστόσο ήξεραν κι' έβγαζαν τὰ δόντια πού πονούσαν με μια στοιχειῶδη, πρακτικὴ τέχνη.

Στους Δελφούς ὅμως, στο ναὸ του 'Απολλωνος, θρέθηκε κατά τις άνασκαφές των αρχαιολόγων, ένα περίεργο έργαλειὸ πού μοιάζει κάπως με τὴ σημερινὴ ὀδοντάγρα καί πού οί αρχαίοι 'Ελληνες τὸ έλεγαν «ὀδοντόγραμμα». Τούτου μια πλήρη περιγραφή μάς δίνει ὁ Αὐρηλιανός. Ακόμη και σ' ένα σανσκριτικὸ κείμενο, του τετάρτου αἰῶνος π. Χ. γίνεται λόγος για μερικά έργαλεία, πού οί αρχαίοι 'Ινδοί τὰ χρησιμοποιούσαν για την εξαγωγή των δοντιών. Επίσης και ὁ Μαρτιάλης άναφέρει ένα παρόμοιο έργαλειὸ πού «βγάζει και θεραπεύει τὰ χαλασμένα δόντια».

Μὰ ή άπολίτιστες φυλές, ή πρωτόγονες, πὼς βγάζουν ἀρά γε τὰ δόντια πού πονούν; Η μήπως τ' αφήνουν έτσι στην τύχη και θασανίζονται κι' αυτοί ὅπως ὅλοι οί άνθρωποι; Οί έξερευνηταί μάς άποκαλύπτουν ὅτι οί άγριοι είνε οί πιὸ παράξενοι οδοντογιάτροι του κόσμου. Και ιδου ένα σωρὸ διασκεδαστικά, μὰ και περίεργα παραδείγματα: Οί μαῦροι ιθαγενεῖς, στά θέρεια του Τράνσβααλ, αντί για κάθε άλλο χειρουργικὸ έργαλειὸ, χρησιμοποιούν για την εξαγωγή των δοντιών την άκονισμένη μύτη της λόγχης τους! Η εξαγωγή φυσικά δὲν είνε άνώδυνος, αλλά τί σημαίνει; Τὸ

ουσιῶδες είνε νὰ θυγῆ τὸ χαλασμένο δόντι... Τὸ ἴδιο μπορούμε νὰ πούμε ὅτι συμβαίνει και με τους ιθαγενεῖς του Τόγκο πού δὲν δυσκολεύονται διόλου νὰ μεταχειριστοῦν κοινές τανάλιες για την εξαγωγή των δοντιών. Οί Βασάμπα πάλι καταφεύγουν στά μαχαίρια τους. Ὅσο για τους μαῦρους Βαντιάγκα, για τους ὁποίους ὅλοι οί έξερευνηταί δὲν βρίσκουν αρκετὰ λόγια για νὰ επαινέσουν τὸ θάρρος τους, οί άγριάνθρωποι αυτοί χτυποῦν προηγουμένως τὸ δόντι πού πονάει με μια μυτερὴ πέτρα, τὸ χαλαρώνουν κι' έπειτα τὸ τραβοῦν με δύναμι και τὸ βγάζουν με τὸν αντίχειρα και τὸ δείκτη του δεξιῦ χεριου. Τὸ περίεργο τώρα είνε ὅτι μερικές φυλές πού κατοικοῦν στην Κεντρικὴ 'Αφρικὴ, χάρις στους μυστηριῶδεις μάγους τους, έχουν άνακαλύψει διάφορα φυτὰ πού παίζουν ρόλο άναίσθητικῶν! Οί μαῦροι Μπαμπάρα π. χ. μασοῦν τὰ φύλλα των φυτων αυτών, προκαλοῦν έτσι μια τοπικὴ άναίσθησία κ' ὕστερα βγάζουν τὸ δόντι πού πονάει με τὴ βοήθεια ενός μυτεροῦ σιδηρου πού μοιάζει κάπως με λεπτὸ κοπίδι.

Οί Κινέζοι πάλι, εκείνοι δηλαδή πού κατοικοῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ στις άχανεῖς έπαρχίες, μακριὰ από τὰ πολιτισμένα κέντρα, έχουν θρῆ κι' αυτοί διαφόρους τρόπους για νὰ κάνουν ένέσεις τοπικῆς άναίσθησίας στά οὔλα (καθὼς και σ' άλλα μέρη του σώματος) για την εξαγωγή των δοντιών ή για μικρές χειρουργικὲς έπεμβάσεις. Τις τοπικές αυτές άναίσθησίες τις πετυχαίνουν με διαφόρους χυμούς παράξενων, «μαγικῶν», φυτων, τὸ μυστικὸ των ὁποίων κληρονομιάται στους πρακτικὸς γιάτρος τους από πατέρα σὲ γιοῦ.

Τὸ πιὸ περίεργο ὅμως ἀπ' όλα είνε ὅτι οί ιθαγενεῖς Ντάγιακς της νήσου Βόρνεο έχουν καταφέρει νὰ φτιάχνουν ψεύτικα δόντια, για τὰ ὁποία φυσικά είνε πάρα πολὺ ὑπερηφανοί, από έλεφαντόδοντο και πολλές φορές κι' από τὸ σκληρὸ κέρατο του βουβάλου! Μὰ κ' οί 'Εσκιμῶοι ξέρουν από τὰ παλιὰ χρόνια αυτή την τέχνη και φτιάχνουν ψεύτικα δόντια από σκληρὰ κόκκαλα ψαριῶν. Τὰ δόντια αυτά, βέβαια, δὲν έχουν την άνυπέβλητη τελειότητα των χρυσῶν δοντιῶν, πού κατασκευάζουν σήμερα με τόση τέχνη οί οδοντογιάτροί μας. Ὅστόσο οί πρωτόγονοι αυτοί λαοί δὲν έχουν μεγάλες άπαιτήσεις και βολεύονται μια χαρὰ με τὰ «πρόχειρα» ψεύτικα δόντια τους.

Μὰ, ἐνῶ μερικοί από τους άπολίτιστους λαοὺς προσπαθοῦν νὰ τελειοποιήσουν την τέχνη του οδοντογιάτροῦ, άλλοι βρίσκουν ὅτι είνε πολὺ ὡμορφο ή πρακτικὸ, ή τέλος, πολὺ της μόδας νὰ καταστρέφουν τὰ δόντια τους με τὸν πιὸ άλλόκοτο και τὸν πιὸ άπίστευτο τρόπο.

Στὸ Σουδάν, παραδείγματος χάριν, μια φυλὴ μαῦρων, οί Μπάγκαλοι, βγάζουν τὰ γερά δόντια τους και τὰ προσφέρουν στην άγαπημένη τους εἰς ένδειξιν έξαιρετικῆς λατρείας και άφοσιώσεως. Μια άλλη φυλὴ ιθαγενῶν, οί 'Ασάουτοι, βγάζουν τὰ δόντια των αἰχμαλώτων τους και στολίζουν μ' αυτά τὸ στήθος τους, γιατί τὰ θεωροῦν ὡς τὰ καλύτερα πολεμικὰ τρόπαια.

Ὅσο για τὴ μόδα, είνε αρκετὸ μόνο ν' αναφέρουμε ὅτι οί 'Ιγκορότοι στις Φιλιππίνες, οί πολεμισταί Κρόε της Σουμάτρας και οί Σιμπνοβάνοι της Βόρνεο, λιμάρουν ὅλα τὰ δόντια τους, για λόγους ὡμορφιάς. Ἄλλοι ιθαγενεῖς λιμάρουν κι' αυτοί τὰ δόντια τους, ὄχι ὅμως για νὰ φαίνωνται ὡμορφοί, αλλά για νὰ τρομοκρατοῦν με τὴ φοβερὴ θέα τους κάθε άσπονδο έχθρὸ τους. Τέλος οί Κάσπερε της Αὐστραλίας κάνουν (Η συνέχεια στή σελίδα 54).

Τὸ άνατριχιαστικὸ μαρτύριο της 'Αγίας' Απολλωνίας.

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 26)

φαλο του έτοιμοθανάτου.

— "Ας είστε εύλογημένη, τής είπε ο 'Ιούλιος, πού ήρθατε να με δήτε... 'Ο Θεός να σ'ας ανταμείψη για την καλωσύνη σας, Μίνα... Καί τώρα, σ'ας παρακαλώ να με ακούσετε με προσοχή... Σε λίγο θ'α πεθάνω... Ναι, πεθαίνω ευχαριστημένος έπειδή είσθε κοντά μου... Θέλω, όμως, να διατηρήσετε μια καλή ανάμνησι από μένα... Πέστε μου, λοιπόν: θέλετε να γίνετε γυναίκα μου; Καί μια άλλη φορά σ'ας έκανα την πρότασι αυτή... Την επαναλαμβάνω τώρα! "Ω! μη φοβόσαστε, δέν θ'α υποβληθήτε στο μαρτύριο να μ' έχετε σύζυγό σας... γιατί θ'α γίνετε πολύ συντομα χήρα... Μά θέλω να σ'ας αφήσω την περιουσία μου... για να ζήσετε ευτυχισμένη μαζί με το παλληκάρι πού αγαπάτε... Δέν έχω κανέναν συγγενή στον κόσμο... Γιατί να μη με κληρονομήσετε έσείς.. 'Εξ άλλου, θ'α δοκιμάσω τέτοια χαρά, έπειδή θ'α πεθάνω νοιώθοντας στο πλευρό μου μια γυναίκα... έσ'ας, πού σ'ας αγαπώ τόσο πολύ...

'Η Μίνα δέν μπορούσε να μιλήση από την συγκίνηση. Τά δάκρυα τής έπνιξαν τή φωνή...

Τό απόγευμα τής ίδιας μέρας γινόντουσαν οί γάμοι του 'Ιουλίου Στάινμπεργκ με την Μίνα Ριμερόλ. Στο προσκέφαλο του έτοιμοθανάτου παραστεκότανε καί ο συμβολαιογράφος, ο όποιος, εϋθύς μετά την τέλεσι του μυστηρίου, συνέταξε την διαθήκη του Στάινμπεργκ.

— "...Όταν θ'α κάνης τους πραγματικούς σου γάμους με τό παλληκάρι πού αγαπάς — είπε ο γέρος στην Μίνα, άφου ύπέγραψε καί την διαθήκη του — έγώ θ'α κλαίω από τή χαρά μου, εκεί πού θ'α βρίσκωμαι... Καί τώρα, έχω να σου ζητήσω μια χάρι: όταν θ'α πεθάνω, να θάλης στο φέρετρό μου καί μια μπούκλα από τά χρυσαφένια σου μαλλιά... Μίνα μου... αγαπημένη μου Μίνα!...

Καί αυτά ήσαν τά τελευταία λόγια του Στάινμπεργκ.

ΠΙΕΡ ΝΤΕ ΚΟΡΛΑΙ,

ΟΙ ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 39)

μυτερά τά δόντια τους για να προστατεύωνται από τά άγρια ζώα: Πιστεύουν ότι δέν τους πειράζουν τά θηρία όταν βλέπουν πως έχουν όλοι τους μυτερά δόντια, όπως κ'ατά...

Πολύ παλιά επίσης είναι ή συνήθεια του στολισμού των δοντιών με πολύτιμα πετράδια. 'Η έρευνης των έπιστημόνων έφεραν στο φώς διάφορες σιαγόνες αρχαίων λαών πού, μά την αλήθεια, αποτελούν τά πιο αξιοθαύμαστα έκθέματα των μουσείων. Μιά από τις σιαγόνες αυτές, πού ανήκει σ' έναν άγριο του Καμπέκε, έχει πολύχρωμα δόντια! Κάθε δόντι, δηλαδή, είχε στις πλευρές του μια τρύπα, στην οποία είχε έφαρμοσθή ένα χρωματιστό πετράδι. Με τον ίδιο πάλι τροπο οί Ιθαγενείς του Γιουκατάν διακοσμούν τά δόντια τους με διαμάντια καί ρουμπίνια. 'Η αλήθεια δέ είναι ότι ή γυναίκες αυτών των Ιθαγενών, όταν γελούν θ'α έχουν μια πολύ παράξενη ώμορφιά.

Τά δόντια όμως έχουν καί πρακτικό σκοπό για τους Ιθαγενείς του Ζαμβέζκ. Οί μαύροι πού κατοικούν στις όχθες του, άκονίζουν τά δόντια τους καί τά χρησιμοποιούν ως μοναδικά όπλα κατά των έχθρών τους. "Άλλες πάλι φυλές μεταχειρίζονται τά μεγάλα καί μυτερά δόντια των θηρίων ως πραγματικά φονικά όπλα. Οί έρυθρόδερμοι των τροπικών δασών τής Νοτίου 'Αμερικής, χρησιμοποιούν τέτοια δόντια ως μαχαίρια, ως σουβλιά καί ως αιχμές για τις λόγχες τους.

"Όσο τώρα για τις προλήψεις πού υπάρχουν για τά δόντια, θ'α ξέρετε άσφαλώς ότι είναι πολλές καί παράξενες. Στη Γερμανία, παραδείγματος χάριν, πιστεύουν ότι τά παιδιά πού έχουν άραιά δόντια, όταν θ'α μεγαλώσουν, θ'α ξενιτευθούν σε μακρινές χώρες. 'Ανάλογη πρόληψις επικρατεί καί στην κομητεία του Γκλόουτσεστερ στην 'Αγγλία. "Όταν μάλιστα οί κοπτήρες είναι λεπτοί καί μεγάλοι, λένε ότι τά ταξίδια θ'α είναι μεγάλα καί μακροχρόνια. Τό αντίθετο όμως συμβαίνει όταν τό παιδί έχει σφιχτά δόντια. Αυτό είναι μια φανερή ένδειξις ότι δέν θ'α απομακρυνθή ποτέ από τό μέρος πού γεννήθηκε.

Στην 'Ελβετία πιστεύουν ότι όποιο παιδί έχει ένα μεγάλο χάρισμα ανάμεσα στους δυό μπροστινούς κοπτήρες, θ'α γίνη καλός τραγουδιστής, στην 'Ιταλία δέ ότι θ'α γίνη πολύ πλούσιος. "Αν συμβαίνει τό αντίθετο, άν οί δυό κοπτήρες είναι ο ένας κολλητά στον άλλο, θ'α έχη μια τρικυμισμένη καί γεμάτη θάσανα ζωή.

Ο ΣΑΡΛ ΜΠΟΥΑΓΙΕ ΚΑΙ Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΕΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 42)

— Θαυμασια! Πάμε να παντρευτούμε!...

Ο Σάρλ, δλόχαρος, μ' άρπαξε από τό χέρι καί σαν δυό θεότρελλα παιδιά βγήκαμε σαν άστραπή από τό θέατρο. 'Επειτα, μπήκαμε σ' ένα ταξί κι' ο Σάρλ είπε του σωφέρ να μ'ας πάη στο άεροδρόμιο.

— Τέτοια ώρα; άπόρησα. Τί θ'α κάνουμε εκεί πέρα; Μηπως περιμένης κανένα φίλο σου από τή Νέα 'Υόρκη;

— "Όχι... μου άπάντησε ο Σάρλ. Δέν μ' ενδιαφέρει κανένα άλλο πρόσωπο στον κόσμο εκτός από σένα... Πάμε στο άεροδρόμιο να νοικιάσουμε ένα άεροπλάνο!...

Καί μου εξήγησε ότι για να παντρευτούμε άμέσως, έπρεπε να πάμε στη Γιούμα τής 'Αριζόνας, έξω από τά σύνορα τής Καλλιφορνίας, γιατί δέν μπορούσαμε να παντρευτούμε άμέσως στο Χόλλυγουντ, άφου δέν είχαμε αναγγείλει πρό τριών ήμερών την ήμέρα του γάμου μας, όπως είναι ο νόμος...

Κι' έτσι, τά μεσάνυχτα άπογειωθήκαμε από τό άεροδρόμιο καί τά ξημερώματα είχαμε φτάσει κιάλας στην 'Αριζόνα. 'Εκει παντρευτήκαμε άμέσως, στο σπίτι του πρώτου πάστορος πού βρέθηκε μπροστά μας καί νοικιάσαμε μια όνειρώδη έξοχική βίλλα στα περίχωρα τής Γιούμα. 'Εκει πέρα, περάσαμε μια άλησμόνητη σελήνη του μέλιτος!...

Κ' ή «Πάτ» Πάτερσον, λαμποκοπώντας από τή χαρά της, κατέληξε:

— Πρέπει να ξέρης ότι ο Σάρλ είναι πολύ πλούσιος. 'Ηταν πλούσιος καί πριν ακόμα παίξη στον κινηματογράφο. 'Ετσι δέν γνώρισε πίκρες καί στερήσεις στη ζωή του. Είναι ένας άντρας πού ξέρει να κάνει ευτυχισμένη μια γυναίκα. 'Εμένα, προσωπικώς, δέν μ' ενδιαφέρει πειά κανείς άλλος άντρας, γιατί δέν μπορεί να του μοιάζη κανείς. "Αν τον χάσω, θ' αυτοκτονήσω την ίδια στιγμή, γιατί ή ζωή μου είναι πειά τελειώς άχρηστη. 'Ο Σάρλ Μπουαγιέ δέν ξεχνιέται ποτέ!...

Καθώς βλέπετε λοιπόν, ο «άνθρωπος με τή φωνή σέξ-άπηλ» έμπνέει τό μεγάλο πάθος, τον μοιραίο έρωτα. Καί γι' αυτό έχει ξετρελλάνει όλες τις 'Αμερικανίδες.

ΡΟΖΑΜΟΝΤ ΜΠΕΛ

Ο ΤΑΦΟΣ ΜΙΑΣ ΨΥΧΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 41)

— 'Υπάρχει καί μια αρχαία έπιγραφή!... φώναξε ο άνθυποπλοίαρχος, κατάπληκτος.

Σαστισμένος, πλησίασα περισσότερο καί διάβασα:

«'Ενώδε κείται ο 'Ονειρος, τό καλόν πνεύμα, ο Ιερεύς καί ο καλύτερος μαθητής του 'Ασκληπιού, πού ήρθε από την 'Επίδαυρο, κατά την 50ήν 'Ολυμπιάδα, για να καταπολεμήση την έπιδημία πού θέριζε τις άκροπόλεις τής Σίφνου καί τής Σερίφου. Διαθάτη, προσκύνησε την τέφρα του...»

Κ' οί δυό μείναμε σαν άπολιθωμένοι μπροστά σ' αυτή την αρχαία έπιγραφή. 'Ηταν λοιπόν αλήθεια; Είχε δίκιο ο γιατρός 'Ονειρ; 'Ο θάνατός του ήταν μια άπόδειξις πως ήσαν αληθινές ή θεωρίες του; 'Η ψυχή του, ύστερ' από ένα σωρό μεταναστεύσεις, είχε ξαναγυρίσει στον τάφο της...

Είχε δίκιο λοιπόν; Ποιός ξέρει... 'Η ζωή μας είναι ένα ζοφερό μυστήριο πού φωτίζεται κάποτε-κάποτε από τις ξαφνικές λάμψεις ενός παράξενου πνεύματος. Κι' έπειτα πάλι, τό σκοτάδι άπλώνεται πιο ζοφερό καί πιο άνεξιχνιάστο...

ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ.

Η ΤΖΟΥΛΙΑ ΚΑΙ Η ΠΑΥΛΙΝΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 38)

ζω, κύριε. 'Εσείς είστε έξαιρετικό φαινόμενο!...

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ.— Τώρα αρχίζω να καταλαβαίνω... 'Ο κύριος από δω (δείχνει τον άστρο) υπέθεσε ότι...

Ο ΑΣΤΟΣ.— Δέν υπέθεσα τίποτα, κύριοι. "Εχω την ύπαμονη να σ'ας άκούω τόσην ώρα...

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ.— Μά, αγαπητέ μου κύριε, έγινε παρεξήγησις... 'Η Τζούλια καί ή Παυλίνα είναι δυό... φοράδες του συντάγματος.

Ο ΑΣΤΟΣ (έμβροντητος).— Φοράδες είπατε;.. Κι' έγώ νόμισα... Θεέ μου! Με συγχωρήτε... Μά καί τις κόρες μου τις λένε Τζούλια καί Παυλίνα!... Σ'ας ζητώ καί πάλιν συγγνώμη, κύριοι, για την παρεξήγησις... Παρντόν... Φτού, πού να πάρη ο διάολος!... Παρντόν... Παρντόν...

ΑΔΟΛΦΟΣ ΓΚΑΙΤΡΑΪΓΚ